

KUUROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 6
Kesäkuu

TOIMITTAJAT:
JOHN SUNDBERG. AUG. HELIÄ.
Vastaava.

1906
XI:sta vuosik.

Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa. — Hinta 1 m. 50 p. koko vuodelta.

Sisällys: Helluntai. Kuuromykkäinliiton tehtäviä (jatk.). Maanviljelyskoulu miespuolisille kuuro-
mykille. Muistelmia jatkokurssista Turussa. Kirjeitä kuuromykiltä. Uutisia. Ilmoituksia.

Helluntai.

Tämän kuun alussa vietimme kristikunnan kolmatta suurta juhlapäivää, Helluntaijuhlaa. Ja se päivä on viideskymmenes päivä Pääsiäisestä. Mitä Herra Jeesus lupasi opetuslapsilleen pyhässä jäähyväispuheessaan, se toteutui kymmenentenä päivänä taivaaseen astumisesta eli viidentenäkymmenentenä päivänä Pääsiäisestä. Hän lupasi heille lähettää Pyhän Hengen.

Jerusalemissa vietettiin myös Helluntaijuhlaa, ja nuo Herran opetuslapset viettivät yhdessä juutalaisten kanssa. Israelilaiset viettivät tätä juhlaa lain antamisen muistoksi Siinain vuorelta ja oli heillä tapana lehdillä ja kukilla koristaa lain kirjat (ne olivat suuret, kirjoitetut paperikääröt). Sitäpaitse oli tuossa lämpimässä Kaanaan maassa nyt jo elojuhla. Ja moni matkustikin tähän aikaan tuonne Pyhään maahan, mutta ihmiset matkustivat silloin *temppeliin*, eikä *pois* temppelistä tai kirkosta, niinkuin meillä monet tekevät. Kuten muinakin juhlapäivinä oli nytkin Jerusalemi täynnä vieraita. Siellä oli juutalaisia ja proselyyttejä (proselytit olivat pakanuudesta juutalaisuuteen kääntyneitä), jotka eivät kaikki asuneet Jerusalemissa vaan muissa maissa tai juutalaisten siirtoloissa. Tämän juhlaan kokoontuneen kansan edessä tapahtui

Pyhän Hengen vuodatus apostolein päälle. Kuten kaikki Jumalan teot, oli tämäkin hyvin ihmeellinen. Huoneen, jossa apostolit olivat, täytti äkisti taivaasta tuleva humaus (ikäänkuin väkevä tuulenpuuska). Vieläpä näkyi tulenliekkejäkin, jotka jakaantuvat ja asettuivat kunkin apostolin päälle. Pyhä Henki laskeutui heihin, ja he alkoivat tämän hengen vaikutuksesta puhumaan. On olemassa kuva, jossa esitetään Helluntain ihmeellistä tapahtumaa. Siinä näkyy tulikielet kunkin apostolin päällä. Ei ole helppoa kuvata tätä ihmeellistä tapahtumaa. Mutta varsin ihmeellistä oli, että apostolit puhuivat noitten muualta tulleitten juutalaisten ja proselyyttien kielillä, joka niitakin suuresti ihmetytti. Muutamat ymmärsivät heti, että Jumala oli tehnyt jotakin ihmeellistä. Toiset taas laskivat leikkiä apostoleista ja arvelivat sen hengen, joka nyt heissä vaikutti ja puhui, tulleen makiasta viinistä. Usein sen jälkeenkin tehtiin Pyhän Hengen vaikuttamista apostoleista pilkkaa. Mutta nämä eivät olleet makiata viiniä täynnä eivätkä hullutelleet, vaan heissä vaikutti Pyhä Henki. Ja vaikka he miltei kaikki olivat oppimattomia kalastajia tai tullimiehiä, niin Pyhä Henki teki heidät kuitenkin niin taitaviksi, että he saattoivat saarnata voimallisesti juutalaisille ja pakanoille, kokoontuneelle kansalle ja ylhäisille esimiehille, ja että he myös saattoivat kirjoittaa kalliita evankeliumeja ja kirjeitä monille seurakunnille. Pyhä Henki muistutti heille kaikkea, mitä Jeesus oli heille sanonut.

Mutta Pyhää Henkeä ei vuodatettu ainoastaan apostoleille, vaan myös me tarvitsemme sitä, kuten eräässä rukouksessa sanotaan, suojaksi ja turvaksi kaikkea pahaa vastaan, voimaksi ja avuksi kaikkeen hyvään. Helluntairukouksen rukoilemme me silloinkin, kun sanomme: »Jumala, luo minuun puhdas sydän ja anna minulle uusi vahva henki. Älä heitä pois minua kasvojesi edestä ja älä minulta ota pois sinun Pyhää Henkeäsi». Tämä on kaikille tunnettu raamatunlause. Ja tämä rukous (sillä rukous on tämä raamatunlause ja rukouksena on se pidettävä) voi tuottaa meille paljon apua ja armoa, joka voi tehdä ihmisen paljon paremmaksi. Kerron sinulle esimerkin tästä: Eräs nuori tyttö tuli palvelukseen erääseen hotelliin. Mutta siellä ei ollut rauhaa päivällä tuskinpa yölläkään. Sentähden ovatkin hotellissa palvelevat

ihmiset vaarassa kokonaan unohtaa Jumalansa ja Vapahtajansa. Tämäkään tyttö ei tullut siellä juuri vakavammakeksi ja hurskaammakeksi. Mutta kerran asui siellä hotellissa muutamia päiviä eräs pappi. Hän rupesi puhumaan tytön kanssa, joka puhdisti hänen huonettansa, ja kyseli muun muassa tytön vanhemmista, rippikoulusta ja kysyi lopuksi, onko tytöllä tapana ahkerasti rukoilla. Tyttö vastasi, ettei hänellä ole aikaa rukoilemiseen; iltasin pääsee hän levolle hyvin myöhään ja hyvin väsyneenä ja aamusin täytyy hänen jo varhain karkoittaa uni silmistä ja nousta ylös. Silloin sanoi pappi opettavansa hänelle rukouksen, jossa kaikkein tärkein on sanottu, ja jonka rukoilemiseen ei kulu minuuttiakaan, mutta tytön täytyi luvata rukoilla se aamuin ja illoin. Rukous kuului: »Rakas taivaallinen Isä, minä rukoilen sinulta Jeesuksen Kristuksen kautta Pyhää Henkeä. Amen.» Mutta tytössä tapahtui tästä hetkestä suuri muutos, sillä hän ei voinut unohtaa tuon ystävällisen pastorin sanoja ja hänen lyhyttä rukoustaan, ja hän rukoili sen säännöllisesti, ja Jumala kuuli myös hänen jokapäiväisen rukouksensa Pyhästä Hengestä. Jos jollakulla teistä, ystäväni, on joskus aamusella niin kiire, ettei ole aikaa rukoilemiseen, niin luulen, että taivaallinen Isänne kuulee tämänkin lyhyen rukouksen, ja sillä olisi rukoillut parasta, mitä tarvitsee: suojaa ja turvaa kaikkea pahaa vastaan, voimaa ja apua kaikkeen hyvään.

Kun pienoinen puro juoksee lähteestään tuolla ylhäällä vuorella ja vielä hyppii, niinkuin pienoinen poika, kiveltä kivelle, näyttää se niin kirkkaalta ja puhtaalta, sillä se virtaa puhtaan kallion päällitse ja sen yläpuolella on Jumalan kirkas taivas, mutta kun se sitten on juossut mustan maan lävitse, ja kun vielä lisäksi ihmiset ovat siihen heittäneet likaista vettä, silloin katosi tuon kristallikirkkaan puren puhtaus. Ja jos olisi se ihmislapsi, niin olisi se hiljaisina hetkinä saattanut katsella taaksepäin ja nähdä tuon kirkkaan viattomuutensa ja iloisen nuoruutensa tuolla vuorella, missä se joka aamu kimalteli kirkkaana auringon valossa hyvän Jumalan kiitokseksi ja matkamiehen iloksi. Samoin käy monen ihmislapsenkin elettyään hurskaan, iloisen lapsuuden. Pian sekaantui synnin ja viettelyksen saastaisia pisaroita hänen nuoruutensa puroon. Silloin kadotti hän, ei ainoastaan puhtaan värinsä, vaan myös puhtaan sydämensä, ja hänen täytyi hävetä

ajatellessaan sitä aikaa, jolloin puhtaana poikana tai viattomana pikkutyttönä istui äitinsä polvilla. Mikä voisi nyt auttaa häntä? »Rakas taivaallinen Isä, minä rukoilen sinulta Jeesuksen Kristuksen kautta Pyhää Henkeä. Amen.» Jos hän edes tällä lyhyellä rukouksella tahtoisi uudestaan koettaa ja rukoilla ja huutaa Jumalalta suojaa ja turvaa kaikkea pahaa vastaan, voimaa ja apua kaikkeen hyvään, niin voisi hän löytää pelastuksen. Sillä olethan lukenut kolmannessa uskonkappaleessa, että et »omasta ymmärryksestä ja voimasta» taida tulla Jumalasi ja Vapahtajasi luo ja alkaa kristillistä ja hyvää elämää, vaan ainoastaan Pyhän Hengen kautta. Ketä hyvänsä olemme, meidän kaikkein täytyy rukoilla Jumalaa Pyhän Henkensä kautta meitä yhä enemmän ja enemmän pyhittämään, ja sentähden kehoitan sinua vielä kerran rukoilemaan kanssani tuon lyhyen rukouksen: »Rakas taivaallinen Isä, minä rukoilen sinulta Jeesuksen Kristuksen kautta Pyhää Henkeä. Amen.»

J. P. Kaiser.

Kuuromykkäinliiton tehtäviä.

(Jatk.)

On välttämätöntä, että liittohallinto saa tarkan tiedon kuuromykkäin tilasta maan eri osissa, jotta kysymyksessä olevalla alalla voisi aikaan saada jotakin arvoltaan pysyväistä. Tarkoitusta varten on välttämätöntä ei ainoastaan ryhtyä laajaan kirjevaihtoon asianomaisten pappien sekä liiton tulevien paikallisasiamiesten kanssa eri paikkakunnilla, vaan vaaditaan sitäkin, että kuuromykkien kanssa puhua osaavia henkilöitä käy heitä tapaamassa vilkasliikkeisillä paikoilla, jonne ympärillä asuvia kuuromyikkiä voi koon kutsua kirkossa kuuluttamisella. Vain tällä tavoin suoraanaisesti tekemisissä ollen kuuromykkäin kanssa voidaan tietopuolista herätystyötä toimittaa heidän keskuudessaan ja pelastaa kuuromykät, kuten monessa paikassa on tapahtunut, vaipumasta tilaan, jota ei enää voi sanoa inhimilliseksi.

Kun ei voida kyllin usein tällä tavoin käydä heidän luonaan, täytyy liiton myöskin levittää sopivaa kirjallisuutta kuuro-

mykille kummankinkielisten aikakauslehtien muodossa, liiton tiedonantoja y. m. Liiton viimeinen, mutta ei suinkaan vähäisin, velvollisuus on eräässä yleisessä kokouksessa lausuttu toivomus koettaa käytettävissä olevilla keinoilla säilyttää kuuromykkäin viittomakieli, joka nykyään on niin laiminlyöty, ettei kaikkialla maassa käytetä edes yhtäläistä merkkikieltä, vaan päinvastoin on surkuteltava hämmennys vallalla, niin että viittomakieli paikoin kokonaan eroaa toisen paikkakunnan viittomista. Tätä puutetta aikoo liitto auttaa järjestämällä kiertäviä opetus- ja harjoituskursseja osaksi ennen mainittujen persoonallisten luonakäyntien yhteyteen.

Liiton tulee sitäpaitsi kuuromykkäin nykyiseen tilaan nähdessä asianomaiseen paikkaan esittää olemassa olevia toivomuksia. Nykyään on senaatissa odottamassa useampien kuuromykkien jättämä anomus, joka koskee heidän sielunhoitoaan ja joka perustuu niihin lausuntoihin, joita tästä asiasta on annettu yleisissä kuuromykkäinkokouksissa, joiden toimeenpanevana valiokuntana liittohallinto toimii. Sihteerin tehtävä, johon huuluu kirjeenvaihto ja hakemuskirjojen laatiminen, on niinmuodoin isotöinen eikä voitane vaatia sitä tehtäväksi ilman kohtuullista palkkiota.

Liittohallintotoiminta on tässä pääpiirteissään esitetty. Tästä käynee selville, että liitto, jotta se voisi saavuttaa päämääränsä, tarvitsee rahavaroja, joita sillä ei nykyään ole käytettävissä. Vuotuisista jäsenmaksuista ei voitane laskea tulevan muutamaa sataa markkaa enempää, menojen noustessa useampaan tuhanteen markkaan. Liittohallinto, joka ei nyt vielä, ennenkun on saatu hiukan kokemusta sen toiminnan tuloksista, ole mielestään voinut pyytää niin suurta määrärahaa, kuin olisi tarpeellista sen kaikkien erilaisten tehtävien huolehtimiseen, on arvellut, että aluksi viidentuhannen (5,000) markan suuruinen vuotuinen määräraha kolmen vuoden aikana riittäisi välttämättömiin toimiin.

Siihen nähden, mitä ylempänä on esitetty, anoo liittohallinto alamaisimmasti, että Keisarillinen Senaatti myöntäisi Suomen Kuuromykkäinliitolle sen toiminnan avustukseksi vuotuisen viidentuhannen (5,000) markan suuruisen määrärahan kolmen vuoden aikana.

Maanviljelyskoulu miespuolisille kuuromykille.

Maamme kaikista kuuromykistä on noin puolet maalla asuvien vanhempain poikia ja tyttäriä, ja noin neljäsosa kaupungissa asuvien. Mutta valitettavasti vain harvat kuuromykät palaavat koulunkäyntinsä lopetettuaan takaisin kotiseudulleen maalla. Useimmat heistä etsivät kaupungeista työtä, joka monastikaan ei ole pitempi-aikaista, vaan tilapäistä tointa, niinkuin kaikenlaisia rakennustöitä y. m. Tiedämmehän sitäpaitsi, että kaupunkielämä useimmassa tapauksessa vaikuttaa turmelevasti kuuromyikkiin, joita tunnottomat ihmiset helposti johtavat moniin kiusauksiinkin. Jo käydessään koulua kaupungissa ovat kuuromykät liian paljon mieltyneet kaupunginelämään ja sen huvituksiin, jotta tuskin enää haluaisivatkaan palata takaisin maaelämän yksinäisyyteen. Helsingin kuuromykkäin yhdistyksen jäsenenä olen tullut tuttavaksi monen kuuromykan kanssa ja oppinut tuntemaan heidän tarpeitaan ja harrastuksiaan. Useimmat heistä arvelevat, että kun kesälupien aikana saavat tehdä maanviljelystöitä ilman minkäänlaista johtoa, niin ei se siitä syystä heitä miellytä. On todellakin ikävää nähdä heidän pettyneitä kasvon ilmeitään, kun he kysyessään, voisivatko ehkä päästä Pieksämäen talouskouluun, saavat kieltävän vastauksen.

Tämän kautta olen tahtonut päästä siihen asiaan, että olisi perustettava *maanviljelyskoulu etupäässä miehisiä kuuromyikkiä varten*, sillä, kuten tiedetään, on Pieksämäen talouskoulu ainoastaan naispuolisia kuuromyikkiä varten, vaikkakin siellä on paljon maanviljelys-askareita tehtävinä.

Sallittakoon minun lyhyesti esittää, mitä tässä asiassa on tehty Skandinaavian maissa. Bergenin kaupungin läheisyydessä Norjassa on jo muutamia vuosia valtion-avustuksella ylläpidetty maanviljelyskoulua kuuromyikkiä varten. Itse maatila on ostettu yksityisillä varoilla. Ruotsissa ollaan aikeissa Vexiön kaupungin läheisyydestä ostaa maatila, ja sinne perustaa vanhempia kuuromyikkiä varten maanviljelyssiirtokunta, missä he voisivat harjoittaa maanviljelykseen kuuluvia sivuelinkeinoja, kuten puutarha-, kana-, mehiläishoitoa y. m. Tanskassa taasen on tällaista mahdollisuutta helpoitettu sillä, että kuuromykät voivat siihen ope-

tella n. s. huusmandi- (pieniviljelijäin) taloissa. — Mitä sitten Suomessa on tehty koulun läpikäyneiden kuuromyökkäin kiinnittämiseksi maanviljelystyöhön, jossa useinkaan ei ole tarpeeksi riittäviä työvoimia? Valitettavasti vielä ei mitään? Mutta hyvällä tahdolla, tarmokkuudella ja tosi harrastuksella voidaan saada aikaan paljon. Erään 1895 Aistinvialliskoululehdessä olleen kirjoituksen mukaan on valtiokonttoorissa kuuromyökkäin hyväksi perustettavaa laitosta varten lahjoitettuja rahoja ainakin 75,000 markkaa. Eikö toista puolta tästä voitaisi käyttää tuon tuiki tarpeellisen maanviljelyskoulun perustamiseen miespuolisia kuuromykkiä varten, ja toista puolta ajottua sokeain ja tylsämielisten kuuromyökkäin koulua varten? Vuotuisen valtio-avustuksen arvelin voitavan pyytää »rahastosta työhön täysin kykenemättömiä henkilöitä varten.» Samoin olisi jokaisen »Kuuromyökkäin-auttajayhdistyksen» haara-osaston sitouduttava vuosittain uhraamalla 100 mk. lähettämään kouluun stipendiaatti. Kurssi maanviljelyskoulussa olisi oleva kaksivuotinen. Ensimmäisenä vuonna saisivat oppilaat tehdä työtä ilmaiseksi, toisena sitävästoin saisivat he ikäänkuin kehoitukseksi pienen kuukausipalkan. Siinä tapauksessa että poispäässeet maanviljelyskoulun oppilaat haluaisivat hankkia itselleen maanviljelystä, olisi heidän käytettävänä »tilatoman vaestön rahasto.» — Saman maanviljelyskoulun olen arvellut voivan olla myöskin jonkinlaisena kansanopistona siten, että etevämmillä kuuromykillä olisi siellä tilaisuus pitkinä talvi-iltoina opetella kirjanpitoa, matematiikkaa, eläintiedettä, kasvioppia, ehkäpä fysiikkaakin y. m.

Ehkä kuuromyökkäin opettajaimme keskuudessa olisi joku tätä asiaa harrastava henkilö, joka voisi saada valtion avustusta tai kenties »Kuuromyökkäin-auttajayhdistykseltä» stipendin, joten hän saisi tilaisuuden mennä oppimaan johonkin maanviljelyskouluumme sekä sitten tutkimaan opetusta Bergenin kuuromyökkäin maanviljelyskouluun ja n. s. huusmanditaloihin Tanskassa, jotka kuuluvat olevan varsin käytännöllisesti järjestetyt.

Allekirjoittanut olisi sangen iloinen ja kiittollinen, jos joku toinenkin lausuisi tässä lehdessä mielipiteensä asiasta ja ehdottaisi, miten olisi parannettava koulun läpikäyneiden maalla-asuvien miespuolisten kuuromyökkäin tilaa. Nykyään pyrkivät useimmat heistä

kaupunkeihin, missä he monastikin joutuvat surkuteltaviin olosuhteisiin. Heitä varten järjestetystä maanviljelyskoulusta heillä sitä vastoin olisi mielestäni hyvinkin suurta hyötyä tässä suhteessa.

John Sundberg.

Muistelmia jatkokursseista Turussa

Toukokuun 12—24 p. v. 1906.

Vaikka en ole Turun kuuromyökkäinkoulun oppilas, oli minulla kuitenkin onni päästä sinne. Siitä olenkin suuresti kiitollinen ja iloinen.

Lauvantaina 12 p. oli meillä määrä lähteä matkalle. Minä kun asun Helsingissä, en unhota sitä päivää. Aamu oli ihmeen kaunis, mutta päivä oli vielä kauniimpi. Se päivä oli nimittäin Suomen suuren miehen J. V. Snellmanin 100 v. merkkipäivä. Saavuin Turkuun, niinkuin toiset kurssilaisetkin. Koulunjohtaja pastori E. Nordman antoi meille (määräyksen) tiedon korttereistamme. Kiitollisesti menimme sinne. Sunnuntaina 13 p. aamulla k:lo 10 menin koululle katsomaan Jumalanpalvelusta, jota pastori tavan mukaan pitää oppilailleen joka sunnuntaina.

Ehtoolla k:lo 5 oli kouluhuone juhlallisesti kukitettu. J. V. Snellmanin kuva oli sinivalkoisella lipulla kaunistettu. Pastori E. Nordman piti ensin rukouksen. Sitten opettaja herra Jukola esitti tervehdyspuheen. Neiti H. Arrhenius puhui raamatusta hyvästä Paimenesta Jeesuksesta. Neiti S. Lilljefors kertoi Suomen sankarin J. V. Snellmanin elämästä ja rakkaudentyöstä isänmaamme hyväksi. Herra Eliander huomautti väkijuomain turmiollisesta vaikutuksesta, ja toivoi Suomellemme koittavan uuden ajan, kaikkien toivoman raittiin ajan.

Maanantaina 14 p. oli kurssin alku. Osanottajat järjestettiin kahteen osaan, *a* ja *b* osastoihin, *a* osasto oli etevämpiä, *b* heikompia varten. Koko järjestys oli merkitty listaan. Listasta piti ottaa tarkka tieto tunteista. Minä olin *a* osassa.

Kukin opettaja puhui eri aineesta. Neiti Arrhenius uskontoa, maisteri Lück Suomen historiaa, opettaja Helisevä mittaus-

ja laskuoppia, opettaja Eliander terveys- ja raittiusoppia, neiti Erich äidinkieltä, neiti Hollmström sanomalehtiä lukemaan, neiti H. Lilljefors käsitöitä. Tuntia oli monta päivässä. Ne kuuluivat hauskasti. Emme olisi tahtoneet loppua tunneista. Helatorstaina laskettiin 8 luokan oppilaat Herran Pyhälle ehtoolliselle. Me saimme myöskin uudistaa liittomme heidän kanssansa Herran pyhällä ehtoollisella.

Ehtoolla k:lo 5 oli sitten kurssien loppujuhla. Opettajat tarjosivat teetä, ja pitivät monta opettavaista puhetta meille. Me kätkimme ne sydämiimme. Lopuksi toivoimme opettajille voimaa ylhäältä, että vieläkin saisimme monta samanlaista kurssia elämässämme viettää. Vaikea oli eritä toisistamme.

Lauantaina 26 p. sitten matkustin pois Turusta. Meitä oli neljä tyttöä. Me astuimme junasta Salon asemalle. Meinasin jäädä Saloon yöksi, vaan toverini Rauha Nieminen ystävällisesti pyysi minua kotiinsa. Hänen isänsä oli vastassa asemalla. Kun huomasin Rauhan isän ystävälliseksi, niin jätin Salon, ja menin kun meninkin Rauhan kotiin. Kun Niemisen isännällä oli oma moottorivene, niin meidän oli hauska matkustaa kapeata, mutta pitkää jokea myöten. Hänen kartanonsa oli muhkean puiston ympäröimänä kauniilla saarella. Seuraavana aamuna k:lo 8 jätin kauniin saaren, ja menin pikkuisella höyryveneellä taas Saloon. Sitten illalla myöhään saavuin kotiin.

M. S.

Jatkokurssilaisten puolesta pyydän lausua lämpimät kiitokset opettajille siitä uhraavaisesta työstänne ja ystävällisestä kohTELUSTANNE meitä kohtaan Turussa jatkokurssissa ollessamme.

Myös teille rakkaat sisaret ja veljet lausun lämpimät tervehdykseni, ja pyydän teitä kirjeellänne tämän lehden kautta muistamaan toisiamme!

Sama.

Kuuromykkäinlehden seuraava numero ilmestyy ensi elokuun lopulla kaksoisnumerona.

Kirjeitä kuuromykiltä.

Viipuri 19to/406.

Saan ilmoittaa, että sittenkun se edellinen vaimoni oli pois mennyt, kävelin yksikseni tätä elämän tietä, kunnes tuli vastaani neiti Riikka Reinikainen, joka suostui vaeltamaan kanssani lopun matkaamme, ja nyt olen naimisissa hänen kanssaan. Me asumme nyt osoitteella: Viipuri, Kolikkoinmäki, Lukukatu 10, jonne ovat vastaisuudessa kirjeet osoitettavat ja käynnit tehtävät.

Tänne »perusti» Vill yhdistyksen, vaan vanhana viipurilaisena olen sitä mieltä, että olisi ollut parasta, että me viipurilaiset pysyisimme vastaisuudessa vanhoillamme.

Suurta hämmästystä on kai herättänyt puhuvain kuurojen keskuudessa tammikuun numerossa tätä lehteä ollut Hulda Hakalan kirjoitus puhumisesta ja viittomisesta. Ensiksi, minä en usko hänen väitettään, että jos ei puhu suulla, ei se siitä kärsisi, ja toiseksi ei Hulda Hakala näy antavan arvoa sille, miten suuri merkitys on puheen lukeminen huulilta. Joo! Teidän täytyy todistaa väitteenne, sillä minä olen epäuskoinen mies. Venäjäläkin jo annetaan kuuromykkäin suulla puhumiselle suuri merkitys, ei luulisi tässä »sivistyneessä Suomenmaassa» enään sellaista tarvitsevan kuulla. Minä en viitsi tästä asiasta paljon kirjoittaa.

Siitä voipi tulla pitkä riita. Sanon vaan, että jos Te tulette meille käymään, ette saa puhua minulle, ettekä vaimolleni sormikieltä, vaan istua puulla, puhua suulla julki puhtaaksi asianne sillä uhalla, että paiskaamme ovemente kiinni, niin että pamahtaa.

Tällä kertaa toivotamme kaikille hyvää vointia!

Riikka ja Aleksander Puolakka.

Saan ilmoittaa, että asun siskoni luona. Osoitteeni on sama. Terveisiä kaikille tovereille ja tuttaville.

Johanna Reinikainen.

Jos joku tekee sinulle vääryyttä sanoilla tai teoilla, niin ajattele: Hän puhuu niin tai ajattelee niin, syystä että luulee olevansa oikeassa.

Uutisia.

Oppilaskoti kuuromykkiä varten. Senaatti on lykännyt komiteaan, joka on saanut tehtäväkseen järjestää mielenvikaisten hoitoa, kuuromykkäinkoulun johtajan O. Wichmanin y. m. anomuksen, että myönnettäisiin lupa perustaa Porvooseen koti kuuromykkä-sokeita ja kuuromykkä-heikkomielisiä varten sekä että mainitun kodin voimassapitoa varten myönnettäisiin vuotuinen 6,500 markan määräraha.

Suomen toinen yleinen aistivialliskouluopettajain kokous alkoi tämän kuun 5 p:nä kello 12 päivällä Helsingin Sokeainkoulun voimistelusalissa. Tilaisuutta varten oli sali aistikkaasti köynnöksillä koristettu. Osanottajia oli jo heti alussa noin 50 henkeä. Kokous alettiin rukouksella, jonka toimitti pastori K. Sipilä. Sitten lausui aistivialliskoulujen tarkastaja Valter Forsius kokouksen osanottajat tervetulleiksi puheessa, jossa hän muistutti mieliin, miten ensimmäinen tällainen kokous oli pidetty valtiollisesti vaikeissa oloissa, poliisin tarkan valvonnan alla. Vaikkakin siitä kuluneet vuodet ovat onnettomimmat isänmaamme historiassa, osottavat ne kuitenkin aistivialliskoulujen toiminnassa ilahduttavaa edistystä, joka on ainoana valopilkuna muuten tummalla taustalla. Nyt ovat valoisammat ajat koittamassa Suomen kansalle. Paremmilla toiveilla kuin edeltäjänsä, voidaan tämäkin kokous avata. Toivoen, että tästä koituu runsasta siunausta kovaosaisille lähimmäisillemme, julisti hän tämän toisen yleisen aistivialliskoulujen opettajain kokouksen avatuksi.

Puheenjohtajan paikalle astui tarkastaja Forsius, joka kutsui kokouksen sihteeriksi pastori Sipilän.

Kokouksessa keskusteltiin ja päätettiin muun muassa siitä, että oppipakko olisi saatava aikaan sokeille ja kuuromykille, mutta että heikkolahjaiset ovat siitä jätettävät erikseen.

Kokous hyväksyi aistiviallisten koulupakon ikärajaksi 7 vuotta ja lausui mielipiteenään, että lastentarhat kuuromykille eivät ole toistaiseksi tarpeellisia.

Keskusteltaessa viittomakielen hoidosta, edusti kokouksessa Helsingin kuuromykkäin yhdistystä Kuuromykkäinliiton puheenjohtaja, toimittaja J. Hirn.

Kokous lausui mielipiteenään, että missä viittomiskieltä kouluissa käytetään, olisi siinä saatava aikaan yhtenäinen järjestelmä (samallaisia viittauksia) ja että jos Helsinkiin perustetaan normaalikoulu opettajien valmistamista varten kuuromykille, olisi siinä otettava opetusaineeksi yleinen viittomiskieli. Sitä paitsi lausui kokous toivomuksenaan, että kaikki opettajat kuuromykkäkouluissa opettelisivat viittomismieltä.

Monessa suhteessa tärkeä kuuromykille oli tämä aistivalliskouluopettajainkokous, jota kesti 3 päivää. Sillä jos kaikki nämä päätökset, mitä tässä kokouksessa kuuromykkäin hyväksi tehtiin, saadaan toteutetuiksi, vievät ne kuurojen asiaa suuren askeleen eteenpäin.

Kokous loppui torstaina, t. k. 7 p:nä kello $1\frac{1}{2}$ 5 j. pp. Kuopion Sokeainkoulun johtajan, pastori Lyytikäisen pitämällä rukouksella.

Huvimatka. Aistivalliskoulun-opettajain kokouksen osanottajat lähtivät 8 p. t. k. aamupäivällä huvimatkalle Helsingistä Porvooseen, josta palasivat iltapäivällä takaisin. Tarkoitusta varten oli valtio luovuttanut ilmaiseksi laivan heidän käytettäväkseen.

Huomautus kuuromykille. Täten me Tampereen kuuromykät pyydämme huomauttaa, kuuromykille, etteivät he tulisi tänne työnhakuun. Parasta on siis pysyä kotipaikoilla, varsinkin kun on syntynyt paljon lakkoja. Näin pyytävät

Tampereen kuuromykät.

Leikillistä.

Eräs professori näki kerran kadulla kävellessään aidan alta pistävän esiin koiran hännän, mutta kun hän luuli sitä käärmeeksi, päätti hän itsekseen: »Minä tapan sen ja vien museoon.» Hän löi kävelykepillään »käärmettä». »Hau», koira hyppäsi aidan yli professorin päälle ja puri häntä. Viisas »käärmeen» tap-paja läksi sukkelaan pakoon.

Mitä me voisimme oppia tästä?

V. S.

Ilmoituksia.

Muotokuvasuurennuksia

allekirjoittaneella.

Sävele Angervo.

Kesäosoite: Naantali & Käkölä.